

Requiem voor een jongensvriendschap

Coming-of-age

Close. Regie: Lukas Dhont. Met: Edén Dambrine, Gustav De Waele, Émilie Dequenne, Léa Drucker, Kevin Janssens. Lengte: 105 min.

Ze rennen samen om het hardst door de bloemenvelden van Léo's ouders die een kwekerij ergens op de grens van Vlaanderen en Wallonië hebben. Ze slapen samen in Rémi's bed, gekust door het zonlicht dat langzaam van kleur verandert in de weken dat de zomervakantie geruisloos overgaat in hun eerste brugklasjaar. Ze zijn buurjongens op het platteland en hebben genoeg aan hun fantasiewereld, waarin Léo, de blonde, vol van woorden, verhaaltjes verzint. Stel je voor dat je een kuiken bent. Stel je voor dat je de beroemdste hoboïst ter wereld bent. Léo heeft woorden voor alles,

behalve voor wat er tussen hen is. Het is vanzelfsprekend. Het is erotisch, maar pre-seksueel. En dan komen de kinderen op het schoolplein die er woorden aan willen geven. Nieuwsgierig. Maar ook veroordelend. De maatschappij heeft vele normen, en het schoolplein is hun arena.

En, zo lijkt de film te willen vragen: stel je voor dat jij Rémi bent, en Léo, en allebei. En dat je terugdenkt aan dat moment dat je zelf een innige vriendschap beleefde. Toen je jong was of al wat ouder. En aan het moment dat woorden een einde maakten aan iets wat ongeremd was omdat het onbenoemd was. *Close* is een requiem voor dat soort vriendschappen.

Na zijn stormachtige doorbraak met het in Cannes met een Camera d'Or voor beste debuut bekroonde *Girl*, over een transmeisje in de balletwereld, komt Dhont nu vier jaar later met het niet minder indrukwekkende *Close*, dat op dezelfde zacht-

aardige maar vastberaden manier grenzen verkennt die anderen misschien liever onbesproken laten. Over de plot laat zich beter niet te veel vertellen: het zou een spoiler zijn.

Alle belangrijke thema's en motieven sluimeren al in het eerste idyllische half uur: vragen rondom genderloosheid van jonge kinderen, het schoolplein als kweekvijver van hetero-normativiteit en toxische mannelijkheid. Maar wie heeft die zaadjes daar geplant?

Close ziet eruit als een schilderij van Monet: alles is zacht, kwetsbaar en vergankelijk als katoenpluis, als een wereld die zich alleen tussen je wimpers door laat bekijken. Een zuchtje wind en er rest niets dan schaamte en spijt over onze onachtzaamheid. En terwijl we naar de ene jongen kijken en hem begrijpen, vragen we ons af of we de andere wel goed genoeg hebben gezien.

Dana Linssen